

EVIE BLAKE

VALENTINA EN DE
DONKERE KAMER

the house of books

Vrij geïnspireerd op het personage van Valentina, zoals bedacht door Guido Crepax.

Alle personages in deze roman zijn fictief en elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, berust geheel op toeval.

Oorspronkelijke titel

Valentina

Uitgave

Headline Publishing Group, 338 Euston Road, London NW1 3BH

Copyright © 2012 by Noelle Harrison

Copyright © 2012 by Luisa Mandelli, Antonio Giovanni Crepas, Caterina Crepas and Giacomo Emilio Crepas

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Anne Douqué

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

Omslagillustratie

© Archivio Crepax

Foto auteur

© Poli Moutevelidis

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3849 2

ISBN 978 90 443 3850 8 (e-book)

D/2013/8899/52

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

BELLE

Naakt droegen ze haar naar de branding. Ze legden haar neer op het warme zand, met haar voeten naar de zee. Ze voelde het water tegen haar enkels golven, als een volgende minnaar die ijskoude zoenen achterliet op haar tenen.

Aan de maanloze hemel glinsterden een paar sterren als kleine bakens van hoop, als tranen in haar hart. Het was zo donker dat ze hun gezichten niet meer kon onderscheiden. Het leek alsof ze tollend haar werkelijke wereld verliet en in een andere kosmos terechtkwam, op een plek waar haar fantasieën huisden. Haar metgezellen waren geen normale mannen meer; ze waren schaduwwezens geworden, zinderend van lust en verlangen. Hoewel ze in de buitenlucht waren, aan zee, hadden ze zich net zo goed in een donkere grot of een verduisterde kamer kunnen bevinden. Ze was een beetje bang, maar niet bang genoeg om ermee te willen stoppen. Ze veranderde, net zoals zij, in haar andere zelf.

VALENTINA

Valentina komt omhoog op haar ellebogen en staart naar haar geliefde. Zes maanden wonen ze nu samen. Ze buigt zich naar hem toe en legt haar arm behoedzaam op Theo's rug. Ze geniet ervan om dat te doen wanneer hij slaapt, wanneer hij niet beseft dat ze het fijn vindt om zich in te beelden dat ze samen zijn, dat de toekomst nog zoveel te brengen heeft. Teder streelt ze zijn volmaakte huid: ze gunt zichzelf een zeldzaam moment van genegenheid. Ze kijkt wel uit om dit gebaar te maken wanneer Theo wakker is.

Valentina vergelijkt haar vlaswitte teint met de lichtbruine huid van Theo Steen, en realiseert zich dat ze samen een perfect contrast vormen. Zij zo blank en *petite* als haar geliefde jarentwintigicoon Louise Brooks, hij donkergetint en sensueler dan de Zuid-Amerikaanse minnaars die ze voor hem heeft gehad, maar met verbazingwekkend felle blauwe ogen. Het zou logischer zijn als zij de donkere van de twee was. Valentina is tenslotte de Italiaanse en Theo komt uit New York, als kind van Nederlandse immigranten. Ze weet niet veel over zijn achtergrond, maar blijkbaar is die bijna tegenovergesteld aan de hare. Hij heeft een warme band met zijn ouders, zowel met zijn vader als zijn moeder, en in Valentina's ogen heeft hij een sprookjesjeugd gehad waarin hij is overstelpt met aandacht en rijkdom. Theo is een volleerd cellist, ruiter en schermer, en spreekt bovendien een scala aan talen. Hij had elk beroep kunnen kiezen dat hij wilde. Ze had verwacht dat zo'n type man haar zou irriteren: een bevoorrechte alleskunner die zich nooit zorgen hoeft te maken om geld en die zich vierentwintig uur per dag kan storten op zijn passie: het bestuderen en analyseren van moderne kunst. Toch heeft ze hem niet gedumpt zodra ze de kans kreeg, en nu ligt hij naast haar in haar bed, verzonken in een argeloze slaap. Hij wóónt bij haar.

Valentina kijkt op haar slapende geliefde neer. Theo ligt op zijn buik, met zijn hoofd van haar weggedraaid. Ze vraagt zich af waar zijn dromen hem heen voeren. Ze vraagt zich af of hij straks wakker wordt met het spoor van haar aanraking nog in gedachten. Vanacht wilde ze hem zo graag laten klaarkomen, terwijl ze zelf vreemd genoeg niet verlangde naar een orgasme. Dat is normaal gesproken niets voor haar. Zo kent ze zichzelf niet, denkt ze. Zelfs op dit moment dringt ze niet aan op ochtendseks. Dooft de passie op een bepaald moment langzaam uit? Als de seksuele aantrekkingskracht tussen Theo en haar verdwijnt, blijft er dan iets over? Vreemden voordat ze elkaar ontmoetten, en vreemden na afloop. Is het tijd om het af te kappen? Nee, nog niet, klinkt het smekend in haar hoofd, en ze probeert haar onrust weg te slikken. Het is nergens voor nodig om in paniek te raken. Dat hele samenwonen is gewoon zo nieuw voor haar.

Ze heeft haar appartement nooit eerder met iemand gedeeld, niet sinds het vertrek van haar moeder. Het brengt haar nog steeds van haar stuk hoe makkelijk alles op zijn plek viel met het intrekken van Theo. Ze weet waarom ze het hem heeft gevraagd. Het was een reflex op haar moeders waarschuwing. Gebruikt hij haar? Instinctief laat ze die gedachte varen. Hij accepteerde haar aanbod heel aarzelend en vroeg haar keer op keer of ze het wel zeker wist. Hij heeft inderdaad iets ongewoons. Hij heeft haar al op haar slechtst gezien, maar is gebleven.

Valentina draait de punt van het laken om haar vinger en trekt het strak. Een ring van wit katoen die in haar huid snijdt, die haar op haar lip doet bijten. Het komt omdat hij niets voor lief neemt, denkt ze. Ondanks zijn luxelevens probeert hij het haar onophoudelijk naar de zin te maken.

Ze gaat weer liggen. Glimlachend naar het plafond bestudeert ze een voor een de glimmende kristallen van haar kroonluchter, mijmerend over afgelopen nacht. Onzeker haalt ze haar tong langs haar lippen. Ze proeft hem nog. Terwijl ze terugdenkt aan de manier waarop ze hem met haar mond liefkoosde, koestert ze de zilte smaak van haar geliefde. Ze dreef hem tot het uiterste en hield vol ondanks

zijn smeekbede om bij haar naar binnen te gaan. Ze stond het niet toe. Ze wilde dat alles om hem draaide. Dus ze ging door: ze likte hem, tergde hem met haar tanden, liet haar tong langs zijn volle lengte spelen en klemde zijn fluwelen erectie stevig tussen haar lippen. Ze snakte ernaar om zijn overgave te voelen in haar mond. Zijn kwetsbaarheid, en haar macht, terwijl ze hem over het randje duwde. En toen Theo haar naam uitschreeuwde, scheerde er een steekvlam langs haar hart die haar tegelijkertijd verwarmde en verbrandde. Ze kreeg een dubbelzinnig gevoel van angst en bevrediging. Hoe was dat mogelijk? Ze houdt er helemaal niet van als haar minnaars beginnen te praten, laat staan schreeuwen. Ze eist altijd stilte tijdens het vrijen. Ze heeft een hekel aan valse liefdesverklaringen die opwellen in de hitte van de passie. Maar Theo riep haar aan, en ondanks haar weloverwogen afkeur weerklonk er diep vanbinnen een echo. Nu proeft ze de zweem van zijn zoute smaak op haar lippen. Geen wonder dat ze over de zee droomde. Ze sluit haar ogen en stopt de ondraaglijke beelden weg. Haar glimlach verdwijnt. Daar komen ze weer, die onsamenvangende gewaarwordingen uit haar droom. Onder water verdwijnen, niet naar het licht kunnen zwemmen. Duisternis, verstikking.

‘Hé, wat is er aan de hand?’

Haar ogen gaan open. Theo ligt op zijn zij met zijn hoofd op zijn hand en zijn helderblauwe ogen aandachtig op haar gericht.

‘Ik had een nachtmerrie vannacht.’

Hij trekt haar tegen zich aan en ze laat zich in zijn armen sluiten. Ze doet haar ogen weer dicht en voelt zijn kin op haar hoofd rusten.

‘Wil je me erover vertellen?’ vraagt hij. Haar haren dempen zijn stem. Ze geeft geen antwoord, niet direct tenminste, en hij vraagt niet door. De omhelzing van haar geliefde voelt zo fijn dat ze hen beiden niet wil terugvoeren naar de nachtmerries. Ze laat deze gloednieuwe dag niet verpesten door haar last.

‘Nee,’ antwoordt ze.

‘Goed, lieverd.’ Hij geeft haar een zoen op haar kruin. Met het grootste gemak rolt de koosnaam van zijn lippen. Meent hij dit nu werkelijk? Ze vindt het zo moeilijk om het terug te zeggen; de woor-

den blijven steken in haar keel. Lieverd. Ze verstijft in zijn armen en wil zich ineens van hem af duwen. Theo bevrijdt haar lichaam voorzichtig uit zijn verstrengeling, alsof hij aanvoelt dat ze ruimte nodig heeft.

‘Ik zal even theezetten,’ zegt hij. Hij stapt uit bed en ontwijkt behoedzaam elk oogcontact. Terwijl hij door de kamer beent, neemt ze zijn glansrijke naaktheid in zich op. Hij slaat haar zijden ochtendjas om, maar die accentueert juist zijn viriele contouren en benadrukt zijn mannelijkheid. Ze voelt het zinderen onder haar navel, dieper en dieper, terwijl ze hem de kamer uit ziet lopen. Waarom bevroor ze in zijn armen? Nu wil ze de liefde met hem bedrijven.

Ze werpt een blik op de klok. Het is al na zevenen. Ze moet eigenlijk opstaan omdat ze een drukke dag voor de boeg heeft, maar het lukt haar nog niet om de veilige cocon van hun bed te verlaten. Ze gaapt en rekt zich uit, wachtend op Theo en de thee. Ze is opgelucht dat ze deze ochtend niet heeft besmeurd met haar narcistische angsten.

Valentina is niet dol op het verleden. De obsessie van haar leeftijdsgenoten om relaties transparant te maken, hun behoefte om hun complete persoonlijke verleden op te dreggen en van hun geliefden te verwachten om het met hen te delen heeft ze nooit begrepen. Ze kan niet bevatten dat er zoveel jonge vrouwen zijn die hun vriendje door middel van medelijden manipuleren. Een slachtoffer is wel het laatste wat ze wil zijn. Nee, het is beter om nooit meer om te kijken en een klein deel van het mysterie in stand te houden. Ze gelooft dat je je geheimen voor jezelf moet houden. Dat is altijd al haar motto geweest. En toch...

Ze krijgt de woorden van Gina Faladi niet uit haar hoofd. Ze waren natuurlijk heel onschuldig bedoeld. Gina is een lief mens, maar iets te onderdanig volgens Valentina. Ze heeft zelf gezien hoe haar vriendje Gregorio haar commandeert en Joost mag weten hoe hij zich tussen de lakens gedraagt. Desondanks is Gina een van de beste visagisten met wie Valentina ooit gewerkt heeft. Afgelopen week vlogen ze samen naar Praag om een fotoshoot te doen voor *Marie Claire*. Ze waren onderweg naar huis toen Gina, na een paar

glazen wijn tijdens de vlucht, haar de vraag stelde die nu als een grote zwarte kat in haar hoofd rondsluipt.

‘Waar gaat hij heen?’

Dat vroeg Gina. Net toen Valentina wilde antwoorden dat ze geen idee had en dat het niet uitmaakte omdat Theo en zij wars zijn van jaloezie, zag ze Gina’s wenkbrauwen omhooggaan en bedacht ze zich.

‘Naar zijn werk.’ Ze nam een slok van haar rode wijn. ‘Tentoonstellingen bezoeken. Kunstenaars ontmoeten. Kunst kopen.’ Ze hield zich op de vlakte. Werk was een goed excuus, en wie weet zelfs de waarheid. Maar hoe ze het ook wendt of keert, Valentina heeft geen idee waar haar geliefde eens per maand voor een paar dagen naartoe verdwijnt. Ja, er zijn kritieken gepubliceerd, en voordat hij haar ontmoette waren er twee boeken uitgekomen – een over Duits expressionisme en een over futurisme in het Italië van de jaren twintig – maar dit oeuvre is lang niet zo omvangrijk als je mag verwachten van zo’n globetrottende kunstcriticus. En wat doet hij in Milaan? Zijn deeltijdbaan als docent aan de universiteit levert nauwelijks genoeg inkomsten op. Hij kan in Amerika toch wel een betere positie krijgen? Maar toen ze Theo vroeg waarom hij in Italië was, ontweek hij breed gesticulerend als een echte Italiaan haar vraag, en verklaarde hij vaag dat dit de plek was waar hij nu moest zijn. Elke dag verwacht ze dat hij haar vertelt dat hij terug naar huis gaat, maar ruim een jaar na hun ontmoeting woont hij nog altijd hier in Milaan.

In het begin kon het Valentina niet schelen waar Theo naartoe ging. Sterker nog, tijdens de eerste paar maanden dat ze samenwoonden, keek ze uit naar zijn kortstondige verdwijningen. Ongevild twijfelde ze aan haar overhaaste aanbod, en ze zocht de schuld in de woorden van haar moeder. Die hadden haar ertoe gedreven.

‘Laat hem geen bezit van je nemen. Dat willen ze allemaal. En ga in vredesnaam niet samenwonen.’

Zoals gewoonlijk nam haar moeder haar weer de wind uit de zeilen. Wat had Valentina eigenlijk bezielde om haar te bellen? Na die eerste paar opwindende weken met Theo was ze in een soort roes beland en ze had een dwaze drang gevoeld om dit met haar moeder te delen. Ze was zelfs de halve nacht opgebleven om het geschikte

tijdstip af te wachten waarop ze haar moeder kon bellen in Amerika. Maar ze had natuurlijk beter moeten weten. In plaats van blij voor Valentina te zijn zag haar moeder alleen de negatieve kanten.

‘Valentina,’ zei ze waarschuwend, ‘jij en ik, wij kunnen ons niet volledig overgeven aan één enkele man. We hebben ruimte nodig. Ik heb dat met vallen en opstaan geleerd, lieverd. Stort je er niet hals-overkop in.’

Haar advies maakte Valentina woest. Ze leek absoluút niet op haar moeder. Die was ijdel en egocentrisch, zocht altijd aandacht en was niet in staat iets te delen, zelfs niet met haar eigen kinderen. Valentina moest haar ongelijk bewijzen, dus had ze Theo nog diezelfde avond tot zijn verbijstering gevraagd om bij haar te komen wonen. Waarom niet? Zijn huisbaas had hem onlangs op straat gezet en hij had woonruimte nodig. Haar appartement was enorm en kostte haar niets, omdat het van haar moeder was. Ze zouden huisgenoten worden, zei ze, die toevallig ook seks met elkaar hadden. Haar onzinnige voorstel maakte hem aan het lachen, en hij noemde haar een maf mens. Toch accepteerde hij haar aanbod.

Als ze eerlijk is, moet Valentina desondanks toegeven dat haar moeder helaas wel eens gelijk zou kunnen hebben. Ze kan moeilijk wennen aan het geven en nemen. Ze hebben zelden ruzie, ze hebben dezelfde smaak wat betreft muziek, eten en kunst, en toch zijn het de kleine dingen die haar irriteren. Ze slaapt ’s nachts graag met de slaapkamerdeur open en een lichtje aan op de gang, terwijl Theo het liever aardedonker heeft met de deur dicht. Zij wil stilte tijdens haar werk, en Theo luistert graag naar muziek. Meestal is het iets waar ze allebei van houden, maar soms zet hij de jarentachtigmuziek op waar haar moeder dol op was – Joy Division, The Cure – en dan zo hard dat ze die kan horen tot in haar studio of donkere kamer waar ze foto’s staat te ontwikkelen. Ze moet er altijd van knarsetanden. Hij vermijdt omzichtig om het over zichzelf te hebben en vraagt niet door over haar moeder (iets wat haar andere geliefden uiteindelijk allemaal doen, waardoor ze onmiddellijk op hen afknapt), maar hij kan het discussiëren absoluut niet laten. Over kunst uiteraard, of over een film die ze net hebben gezien. Dat vindt ze prima, maar hij kan

ook vol overgave opgaan in een gesprek over de huidige stand van zaken in het land, over de economie, of over geschiedenis. Hij vuurt constant vragen op haar af over de Italiaanse politiek. Hoe denkt men nu over Mussolini? Wat is er met haar familie gebeurd tijdens de Tweede Wereldoorlog? Het interesseert Valentina niets. Tijdens haar jeugd had ze haar buik al vol van politiek. Dankzij haar moeders verhaaltjes voor het slapengaan over de lotgevallen van haar antifascistische familie tijdens de oorlog was ze er al snel voorgoed klaar mee. De ruzies over de goede en slechte kanten van het communisme tussen haar moeder en Valentina's broer Mattia, op de spaarzame momenten dat hij er was, droegen daar niet aan bij. Op een of andere manier verbindt ze de botsing tussen de ideologieën van haar ouders met het vertrek van haar vader, al die jaren geleden. Valentina houdt niet van idealisten, mensen die hun eigen gezin verwaarlozen in het algemeen belang. Theo lijkt meer pragmatisch ingesteld, en dat is logisch gezien zijn opvoeding. Desondanks raakt ze geërgerd zodra hij begint over de wereld en de hoop op verandering. Ziet hij de strakke lijnen rond haar mond die ze in een onmededeelzame stand trekt, en haar opeengeklemd kaken wanneer hij haar een mening ontfutselt? Is het toeval dat Theo meestal meteen de volgende dag aankondigt dat hij op zakenreis gaat, alsof hij weet dat ze ruimte nodig heeft?

Valentina is gewend aan eenzaamheid. Ze groeide praktisch als enig kind op omdat Mattia dertien was en al op school zat toen zij geboren werd. Haar vader heeft ze niet meer gezien sinds haar zesde. Zelfs Mattia beweert dat hij niet weet waar hij is. Ze was dus alleen met haar moeder, die haar vanaf jonge leeftijd leerde onafhankelijk te zijn. Toen Valentina nog heel klein was, nam haar moeder haar mee naar fotografieopdrachten, en dankzij het urenlange wachten werd ze een fervent lezer.

Op haar dertiende liet haar moeder Valentina achter in Milaan. Ze beweerde dat ze haar opleiding niet wilde onderbreken, maar Valentina vermoedde dat ze haar dochter als een blok aan haar been zag. Alle mannen waren dol op Tina Rosselli. Ze was een icoon binnen haar weelderige en stijlvolle wereld. Het sprak voor haar moeder

dat ze haar leeftijd nooit probeerde te verhullen, maar het vergde iets te veel van haar ijdelheid om een onmiskkenbaar jongere versie van zichzelf naast haar te hebben. Zo bleef Valentina op haar dertien- de geregeld een week lang alleen achter in hun appartement, met als enige gezelschap de nukkige kat van haar moeder, Tash. Ze herinnert zich nog dat haar vriendinnetje Gaby op een vrijdag na school eens met haar mee naar huis ging en stomverbaasd was toen ze erachter kwam dat Valentina al de hele week alleen was geweest. Op school liep ze niet te koop met dit feit.

‘Maar wie zorgt er dan voor je?’ vroeg Gaby met wijd opengesperde ogen vol medelijden.

‘Er hoeft niemand voor me te zorgen,’ antwoordde Valentina hooghartig.

‘Doe je alles zelf?’ vroeg Gaby. ‘Je kleren?’

Onwillekeurig zag Valentina de blik van haar vriendin over haar gekreukte schoolrok en blouse glijden. Ze kreeg altijd op haar kop van de nonnen om haar onverzorgde uniform, maar ze keek wel uit om die kritiek aan haar moeder door te geven. Die koesterde een vurige trots als het om het uiterlijk van haarzelf en haar dochter ging. Ze liet altijd strenge instructies voor Valentina achter om keurig gekleed de deur uit te gaan.

‘Het kan me niet schelen hoe ik eruitzie,’ antwoordde ze nonchalant. ‘Het is maar school.’

Gaby hing haar tas aarzelend aan de rugleuning van een keukenstoel. De tafel stond vol met vuile kopjes en een paar plakkerige borden.

‘Maar kook je ook voor jezelf?’ vroeg ze aan Valentina.

‘Min of meer.’ Paraderend naar de koelkast voelde Valentina zich enorm volwassen. ‘Heb je honger?’

‘Altijd!’ Gaby keek haar grijnzend aan. ‘Kom op, laten we alles eten wat we normaal niet mogen! Ik ga naar de bakker, als jij kookt.’

Valentina hing slapjes over de deur van de koelkast en staarde naar binnen. Ze zag een potje pesto, een stuk Parmezaanse kaas en een pak *rigatoni*. Dat was het. Gaby kwam erbij staan. Ze sloeg haar arm om het middel van haar vriendin zodra ze de trieste voorraad zag.

‘Is dat alles?’ fluisterde ze ontzet.

Valentina was niet in staat te antwoorden. Ze zag de inhoud van de koelkast door de ogen van haar vriendin. Ze schaamde zich kapot voor haar moeder.

‘Mama heeft niet zoveel met eten...’

Gaby kneep zachtjes in haar zij. ‘Ik kan iets lekkers voor je maken. Ik heb leren koken van mijn moeder.’

Valentina beet op haar lip. Gaby was een heel fijne vriendin, maar Valentina kon haar jaloezie soms niet onderdrukken. Gaby’s moeder was zo’n typisch Italiaanse mama. Mollig, overbezorgd en altijd bezig om iedereen te eten te geven. Gaby klaagde dat ze daarom ook twee keer zo dik was als Valentina. Maar Valentina bewonderde Gaby’s ontluikende rondingen juist omdat ze zelf nog altijd lang en smal was, zonder enig figuur. Haar moeder had haar nooit leren koken.

‘Oké, ik ga naar de bakker en koop gebakjes voor ons,’ stelde Valentina voor.

‘Neem voor ieder van ons vier verschillende mee, maakt niet uit welke!’ riep Gaby Valentina na toen ze de deur uitliep.

Tegen de tijd dat Valentina terugkwam met het gebak had Gaby niet alleen een riante maaltijd van rigatoni en pesto met een volle tomatensaus voor haar gekookt (hoe had ze al die ingrediënten gevonden in die chaotische keukenkastjes?), maar had ze ook de vloer aangeveegd, de afwas gedaan en de keukentafel opgeruimd. Valentina bewonderde de aandacht van haar vriendin om voor haar te zorgen, omdat ze wist dat het niet in haar op zou komen om hetzelfde voor Gaby te doen.

‘Voel je je niet eenzaam?’ vroeg Gaby haar terwijl ze de tomatensaus opmaakte en de lepel gulzig aflikte.

‘Nooit,’ antwoordde Valentina. Ze leunde achterover en ervoer de zeldzame voldoening van een volle buik. ‘Ik vind het fijn om alleen te zijn. Hoewel ik jou graag als kokkin zou hebben.’

Ook nu nog vindt Valentina het prettig om op zichzelf te zijn, dus tot het moment van Gina’s fatale vraag keek ze zelfs uit naar Theo’s korte trips van twee, hooguit drie dagen. Lang genoeg om te genieten van haar afzondering en hem te missen, maar niet zo lang dat ze

zich zorgen gaat maken over waar hij is of wat hij doet. Het feit dat hij nog nooit heeft uitgelegd waar hij naartoe gaat, bewijst dat ze in zijn ogen uitstijgen boven de bezitterigheid waar anderen onder gebukt gaan. Ze zijn echt in de eerste plaats huisgenoten, en daarna pas geliefden. Hij vraagt haar nooit waar ze mee bezig is geweest.

Valentina stapte uit bed, trekt de gordijnen open en zet de openstaande deuren op een kier. De herfstbries biedt verkoeling, maar hoewel ze kippenvel krijgt van de frisse lucht, blijft ze liever naakt. Ze sluit haar ogen, en de wind glijdt als een strelende hand van haar voorhoofd langs haar wangen en nek naar haar hals en borst. Ze voelt haar tepels hard worden nu de temperatuur in de kamer daalt en de wind tussen haar benen likt. Ze hoort de onafgebroken stroom van het Milanese verkeer, de hartslag van de stad, maar ze neemt ook de vredigheid op waar die er heerst. Ze beeldt zich willekeurige serene momenten in: een duif die opvliegt in de kloostergangen van de Sint-Ambrosius, een boot die over het Navigliokanaal glijdt, een lege schommel in het Parco Sempione die heen en weer wiegt in de wind. Ze ruikt de rottende bladeren en ziet ze in gedachten van de bomen langs de Via De Amicis dwarrelen. Ze houdt van dit jaargetijde in Milaan. De stad koelt eindelijk af na de benauwde, klamme zomer. Augustus kan een hel zijn, met een lucht zo grijs als lood bij temperaturen van veertig graden. Iedereen probeert dan de stad uit te komen. Dit jaar zijn Theo en Valentina voor drie weken naar Sardinië gevlucht. Net zo heet, maar de zeebries maakte het minder broeierig.

Ze doet haar ogen weer open en voelt een enorm verlangen om terug op Sardinië te zijn, buiten in de natuur, naakt op het warme zand, met in haar neus de zilte geur van de zee die over haar heen spoelt. Terwijl ze door de slaapkamer loopt, verbeeldt ze zich dat ze door het behaaglijke water waadt. Ze voelt het gewicht van haar naaktheid en vangt een glimp op van haar billen bij het passeren van de spiegel. Mannen hebben haar achterwerk altijd bewonderd en ze moet bekennen dat ze er tamelijk trots op is. Als magere tiener was ze blij toen haar rondingen zich eindelijk begonnen te vormen. Ze vindt het verschrikkelijk om te zien dat andere vrouwen zich schamen voor

hun lichaam. Dat ze zich op het strand achter handdoeken in badpakken wurmen, of ongemakkelijk hun blik afwenden in het pas-hokje. Zien ze dan niet hoe prachtig ze zijn in al hun diversiteit, met hun golvende contouren, roomzachte fluwelen huid, borsten in alle soorten en maten, en hun zachte buiken, brede heupen, voluptueuze dijen? De enige andere vrouwen die ze kent die net zo open zijn over naaktheid als zij zijn de modellen die ze fotografeert. Deze graatmagere meisjes zijn allang over hun ongemakkelijke gevoelens heen-gestapt. Wanneer ze eens in de zoveel tijd een model tegenkomt dat overduidelijk anorectisch is, raakt ze gespannen, bijna boos. Ze is iemand die nooit over een ander zal oordelen; al haar vrienden kunnen dat bevestigen. Maar anorexia roept geesten bij Valentina op. Beelden van haar moeder die ze liever vergeet.

Tegen de tijd dat Theo de slaapkamer weer binnenkomt met de theepot en kopjes en schotels op een volgeladen dienblad is Valentina terug in bed gestapt. Ze zit vol verwachting rechtop tegen een kussen dat ze tussen haar rug en het ijzeren hoofdeinde heeft geschoven. Dit is een van de voordelen van samenwonen: ze voelt zich geliefd als Theo alleen al een pot thee voor haar zet.

Haar geliefde zet het dienblad voorzichtig midden op bed en kruipt vervolgens naast haar.

‘Neem jij het heft in handen?’ vraagt hij.

Ze glimlacht om die zin. Als er iemand al van jongs af aan het heft in handen moest nemen, dan was zij het wel. Dat heeft ze dankzij haar moeder geleerd.

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze, en ze kijkt Theo aan van onder haar wimpers. ‘Je weet dat ik af en toe graag de leiding heb.’

Hij werpt haar een geamuseerde grijns toe. Ze pakt het handvat van de theepot en schenkt zijn kopje vol. Ondertussen buigt Theo naar voren en legt zijn handen op haar borsten.

‘Ik wil niet dat er hete thee op mijn eigendommen spettert,’ verduidelijkt hij, en hij knipoogt naar haar.

Nonchalant wuift ze zijn handen weg, maar een deel van haar vindt het leuk. Ze leunt achterover tegen haar kussen met haar kop

hete thee in haar handen, en ze vraagt zich af of ze typisch op zo'n oud getrouwd echtpaar lijken dat samen in bed zit met earlgreythee als ontbijt. Ach, we zijn in elk geval naakt, stelt ze zichzelf gerust.

‘Gaat het weer?’ vraagt Theo.

Ze knikt terwijl ze een slokje neemt. De warme vloeistof maakt haar rustig en ja, ze kan met haar hand op haar hart zeggen dat haar nachtelijke angsten vandaag niet meer terugkomen. Theo zet zijn theekop op het nachtkastje, buigt naar haar toe en zoent haar in haar nek, net onder haar oor. Het kietelt, maar haar hart gaat er ook iets sneller van kloppen.

‘Ik wil je iets vragen,’ fluistert hij. Haar haren waaien op door zijn adem.

Onwillekeurig verstijft ze van ongemak. Nee, niet nu. Ze wil er deze ochtend niet over praten. ‘Ik moet eruit. Ik wil een paar foto’s ontwikkelen voordat ik die shoot ga doen,’ zegt ze terwijl ze haar kopje terugzet op het dienblad.

‘Mijn vraag stelt niet veel voor, Valentina, geen zorgen.’ Ze kijkt hem aan en hij glimlacht naar haar, zijn blik vol verwarring. Neemt hij haar in de maling?

‘Oké, kom maar op dan,’ zegt ze.

‘Mijn ouders komen naar Europa,’ begint Theo. ‘Ze gaan eerst naar Amsterdam om mijn grootouders te bezoeken, maar daarna willen ze graag langskomen bij mij, bij ons, in Milaan.’

‘Ze weten van mij?’

‘Natuurlijk weten ze van je!’ antwoordt hij lachend. ‘We wonen al zes maanden samen, Valentina. Ze kunnen niet wachten om je te ontmoeten.’

Ze kijkt hem doodsbenauwd aan. Hij zit er volkomen ontspannen bij, alsof het maar een kleinigheidje is dat zijn ouders naar Milaan komen. Dat hij haar aan hen wil voorstellen. Een minuut lang is haar mond zo droog dat ze geen woord kan uitbrengen.

‘Ze komen pas eind november,’ gaat hij verder. ‘Ik weet dat het nog mijlener weg is, maar ik wilde je op tijd waarschuwen.’ Hij aarzelt, want hij ziet de uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik weet dat je niet dol bent op het familiegebeuren.’

Ze schudt heftig van nee. ‘Nee, Theo, het spijt me. Ik kan je ouders niet ontmoeten.’

‘Wat?’ Hij is ontzet. Zijn mond valt open van verbijstering.

‘Ik heb het je al eens gezegd. Zo zit ik nu eenmaal in elkaar,’ zegt ze stuurs. Ze slaat de deken open en worstelt zich uit bed. Theo pakt haar arm beet om haar tegen te houden.

‘Valentina,’ zegt hij zachtjes. ‘Het is echt niets om je zorgen over te maken. Ze zijn aardig. Ik heb ze al zoveel over je verteld. Ze willen je gewoon ontmoeten.’

Woest draait ze haar hoofd naar hem toe.

‘Je hebt ze alles over me verteld!’ bijt ze hem toe.

‘Ja, natuurlijk. Je bent mijn vriendin.’ Theo kijkt gekwetst.

‘Daar wist ik anders niets van,’ reageert ze fel.

Er verschijnt een frons van verbazing op Theo’s voorhoofd.

‘Maar wat ben je dan, als je mijn vriendin niet bent? We wonen samen, Valentina. We hebben al zoveel...’

‘Hou op... Ik zei toch dat ik het er niet meer over wilde hebben...’

‘Maar Valentina...’

Ze steekt haar hand op om hem tegen te houden voordat hij kan beginnen. ‘Ik ben je geliefde, Theo. En dat is iets totaal anders dan vriendin. De term “vriendin” impliceert dat we een of andere bevestigde relatie hebben, een mogelijke toekomst. “Geliefde” is een vergankelijker term. Het is een tijdelijke toestand.’

‘Jezus, Valentina!’ roept Theo uit. ‘Je bent een vrouw om razend van te worden.’

‘Weet je nog, Theo?’ zegt ze kalm, en het voelt fijn om de macht in handen te hebben. ‘Toen je in dit appartement trok, heb ik je gezegd dat het goed uitkwam. Het was voor ons allebei praktisch. Maar ik heb ook gezegd dat het niet voor altijd zou zijn.’

Ze luistert naar haar stem. Die klinkt buiten zichzelf en doet haar op een onaangename manier denken aan de stem van haar moeder. *Laat hem geen bezit van je nemen.*

‘Valentina, ik vraag je niet om een of andere loodzware verplichting aan te gaan. Het zijn mijn ouders maar. Ik zou het fijn vinden als je hen zou ontmoeten. Meer is het niet.’

‘Het spijt me, Theo,’ antwoordt ze terwijl ze uit bed stapt en zich van bovenaf tot hem richt. ‘Ik wil het niet. Ze mogen hier logeren, maar dan ga ik weg en hebben jullie het appartement voor jezelf. Dat is de beste oplossing.’

Vol ongelooft neemt Theo haar van top tot teen op. Alleen al door zijn blik worden haar tepels stijf, en onwillekeurig registreert ze hoe hij op zijn beurt reageert op haar naakte lichaam.

‘Dat is niet de beste oplossing,’ zegt hij zachtjes, smekend met zijn overweldigende blauwe ogen. Een deel van haar wil zich erbij neerleggen, terugvallen in bed, in zijn armen verdwijnen en zich overgeven. Maar haar angst overheerst. Ze moet er niet aan denken om Theo’s ouders te ontmoeten. Daarmee komt ze te dicht bij hem, raakt ze te ver in zijn wereld verzeild. En hoe kan ze dan ooit haar weg weer terugvinden als dit ophoudt? Ze zullen op een dag toch zeker genoeg van elkaar hebben? Niets is voor eeuwig. Ze zucht diep en draait zich om, pakt haar ochtendjas van de grond waar hij hem heeft laten liggen en trekt hem aan, met de riem strak om haar middel.

‘Ik heb nu geen tijd om het hierover te hebben. Ik moet me klaar maken. Het is een drukke dag vandaag.’ Ze loopt naar haar toilettafel en pakt de borstel. Lusteloos haalt ze hem door haar haren. Ze ziet Theo uit bed komen; de afwijzing staat nog op zijn lichaam geschreven en ze voelt zich schuldig. Het is tijd voor een ander onderwerp.

‘Wil je vanavond naar Antonella’s vernissage?’ vraagt ze terwijl ze opgewekter probeert te klinken. Theo blijft in de deuropening staan, met zijn handdoek in zijn hand.

‘Sorry, ik kan niet. Ik moet weg. Ik heb een nieuwe klus.’

‘Alweer?’

Het woord glipt over haar lippen. Dodelijk. Kon ze het maar teruggrissen. Ze draait zich snel van hem weg, maar ze ziet zijn gezicht nog in de spiegel. Hij kijkt haar nu onbewogen aan.

‘Wil je niet dat ik wegga?’ vraagt hij.

Uit alle macht krabbelt ze terug.

‘Nee, ik vind het helemaal niet erg. Het kwam gewoon als een ver-

rassing. Ik wist niet dat je vandáág zou vertrekken...’ Haar stem sterft weg en plotseling voelt ze zich een dwaas, kwetsbaar.

‘Zal ik het afzeggen?’ vraagt hij. Hij leunt tegen de deurpost en kijkt haar geïntregeerd aan.

‘Nee, natuurlijk niet,’ valt ze geïrriteerd tegen hem uit. ‘Ik vroeg me alleen af waar je naartoe gaat. Het is verder niet belangrijk.’ Ze probeert onverschillig te klinken en concentreert zich op haar kapsel.

‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik blijf?’ vraagt hij. Ze voelt zijn blik branden, maar nog altijd vermijdt ze elk oogcontact.

‘Nee, ik zei toch dat het me niet kan schelen,’ antwoordt ze bot. ‘Ik was nieuwsgierig, da’s alles.’ Ze praat zachter nu.

Theo laat zijn handdoek vallen, loopt naar haar toe en komt achter haar staan. Terwijl hij zich over haar heen buigt en haar hand streelt, voelt ze zijn stijve tegen haar in zijde gehulde rug duwen. Hoewel ze weet dat hij haar wil verleiden om zich om te draaien en hem aan te raken, weigert ze erop in te gaan.

‘Ik dacht altijd dat het je niet zoveel interesseerde waar ik naartoe ga, of wat ik doe,’ fluistert hij.

‘Dat klopt. Ik weet ook eigenlijk niet waarom ik het vroeg. Ik hou van geheimen,’ legt ze op luchtige toon uit. ‘Die maken het leven wat minder saai.’

‘Aha.’

Hij draait haar om op haar kruk en glimlacht alsof hij meer weet dan zij.

‘Wat is er?’ Ze duwt haar vinger in zijn buik die zo gespierd is dat hij bijna terugketst. Welke kunstcriticus heeft nu zo’n torso?

‘Ik heb een cadeautje voor je,’ zegt Theo. ‘Ik denk dat je je hiermee niet meer verveelt wanneer ik weg ben.’

‘O, echt?’ zegt ze met hese stem, terwijl ze nu wel haar hand naar hem uitstrekt. Misschien heeft ze toch even tijd voor een vrijpartij voordat ze naar haar werk moet. Ze snakt ernaar om hem in haar te voelen. Dit ochtendgesprek heeft haar onrustig gemaakt en ze weet dat ze kalmeert als ze met elkaar vrijen. Maar net op het moment dat ze hem wil aanraken, doet Theo een stap naar achteren en schudt hij zijn hoofd met een flirterige blik in zijn ogen.

‘Nee nee, Valentina,’ zegt hij, en hij loopt door de kamer naar de kledingkast. ‘Even geduld.’

Hij doet de kast open en haalt er een groot pakket uit dat hij voor haar neus op de toilettafel zet.

‘Waarom heb je een cadeau voor me gekocht?’ vraagt ze. In de spiegel maken ze oogcontact. Hij aarzelt even en houdt haar gevangen met zijn blik, waarmee hij zoveel lijkt te zeggen. Woorden die ze niet wil accepteren. Ze slaat haar ogen neer.

‘Omdat ik denk dat het tijd is dat je dit krijgt,’ legt hij uit.

Dus het is niets wat ze misschien wil hebben, of leuk vindt, maar iets wat ze nodig heeft. Waarom doet hij zo vaag? Ze reikt naar voren om het pak open te maken, maar Theo neemt haar hand in de zijne en balt hem zachtjes tot een vuist. Haar blik glijdt omhoog naar zijn spiegelbeeld, en terwijl ze in Theo’s ijsblauwe ogen kijkt – het enige noordse aan hem – voelt het alsof de tijd stilstaat. Voor deze ene keer is ze benieuwd naar zijn geheimen. Ze ziet haar weerspiegeling, klein en naakt. Een kleine vlinder van vlees als een stempel op zijn iris.

‘Straks,’ zegt hij terwijl hij haar omhoogtrekt van het krukje. ‘Je mag het pas openmaken als ik weg ben.’

Hij zoent haar en ze zwicht voor zijn aanraking. Zijn handen bewerken de knoop om haar middel, en zodra die loskomt, laat hij haar ochtendjas van haar schouders op de grond glijden. Zijn harde penis drukt tegen haar bekken en ze hunkert naar hem, smacht ernaar om hem in haar te voelen. Staand op haar tenen slaat ze haar ene been om het zijne. Bijna ademloos tilt hij haar op en komt bij haar naar binnen.

‘Valentina,’ hijgt hij. ‘O, mijn Valentina...’

‘Sst,’ zegt ze, en met haar vinger op zijn lippen legt ze hem het zwijgen op. Hij draagt haar naar het bed. Ze klemt zich kronkelend om hem heen terwijl ze zijn volle omvang dieper en dieper voelt doordringen. Als één wezen vallen ze samen op de dekens. Ze houdt hem stevig vast, spoort hem aan om sneller, harder te stoten. Hij duwt zich omhoog, pakt haar beide handen met één hand vast en klemt ze boven haar hoofd. Ze kan niets beginnen tegen de kracht

van zijn passie. Tergend langzaam trekt hij zich terug, en wanneer hij plotseling weer hard naar binnen komt kan ze een lichte ademteug niet onderdrukken. Ze gaat mee in zijn geweld en duwt zich tegen hem aan met alles wat ze in zich heeft. Ze worden één bonzend geheel. Ze sluit haar ogen en kan eindelijk ontspannen. Dit heeft ze nodig. Totale overgave. Haar zintuigen voeren haar mee en ze laat haar lichaam de leiding nemen. Er komt geen verstand aan te pas. Theo raakt haar diep vanbinnen zoals alleen hij dat kan, en om hem heen begint ze te pulseren. In gedachten ziet ze kringen in het water die steeds groter, en dan weer kleiner worden, totdat ze samenkomen in een tollende draaikolk in het midden. Ze bereiken samen hun climax en ze wordt naar beneden gezogen, alsof het bed de bodem is van de oceaan waarin ze verdrinken. Het water is zwart.

Na afloop houdt hij haar in zijn armen. Ze weet dat ze moet opstaan, dat ze te laat zal komen. Desondanks ligt ze verlamd in de krachtige omhelzing van haar geliefde.

‘Valentina?’ fluistert hij in haar oor.

‘Niet praten,’ smeekt ze. Verstoor deze kalmte niet. Hij negeert haar.

‘Valentina, wil je alsjeblieft mijn vriendin zijn?’

Ze geeft geen antwoord.

‘Valentina, ik wil dat we meer zijn dan ongebonden geliefden. Huisgenoten.’

Ze draait haar gezicht naar hem toe.

‘Nee, Theo. Dat wil ik niet.’

‘Weet je het zeker?’

Ze knikt en hij kijkt zo teleurgesteld dat ze bijna aan zijn wens toegeeft. Maar wat heeft het voor zin? Ze is niet geschikt als vriendin.

Ze probeert hem te troosten met haar lichaam. Ze legt haar handen op zijn borst, kroelt met haar vingers door de krullende haren en trekt eraan. Dan brengt ze haar vingers naar haar lippen, likt, en knijpt fel in zijn tepels. Al die tijd staart hij haar zwijgend aan, maar zijn lichaam reageert niet. Uiteindelijk pakt hij haar handen en haalt ze weg van zijn borst.

‘Waarom niet?’ vraagt hij. ‘Ik wil je niet veranderen. Ik wil je alleen mijn vriendin kunnen noemen.’

‘Theo... ik kan het niet... dat weet je... ik heb het je gezegd...’

Haar ontoereikende woorden tuimelen over elkaar. Ze trekt haar handen uit zijn greep.

‘Kun je er dan tenminste over nadenken? Alsjeblieft, Valentina.’

Ze wil tegen hem schreeuwen dat het geen zin heeft. Verlieft op hem worden is ontoelaatbaar. Toch stemt ze er in haar hoofd mee in om erover na te denken. Hoewel ze weet dat het oneerlijk is, laat ze hem met hoop in zijn hart gaan.

Nu is het te laat. Hij is vertrokken. Waarheen weet ze niet, maar het zal er vast koud zijn; hij heeft zijn donsjack en sneeuwlaarzen meegenomen. Ze is blij dat hij niet verder heeft aangedrongen. *Wil je mijn vriendin zijn?* Nee, dat zou ze nooit kunnen. Waarom kan hij alles niet gewoon laten zoals het is? Ongedwongen. Leuk. Sexy. Hoewel met iemand samenwonen niet echt een ongedwongen situatie is, veronderstelt ze. Heeft ze er stom aan gedaan om een man bij haar te laten intrekken? En waarom zoekt hij naar een toezegging van haar? Ze wil niet dat hij weggaat... en tegelijkertijd kan ze hem niet geven wat hij verlangt. Misschien had haar moeder uiteindelijk toch gelijk, denkt ze verbitterd. Misschien zijn ze allebei uit hetzelfde hout gesneden: wispelturige vlinders die van man naar man fladderen.

Valentina schudt de gedachte van zich af en pakt het cadeau van de toilettafel. Het is verrassend zwaar, dus ze zet het weer neer. Het is verpakt in effen bruin papier, met een touwtje eromheen. Geen etiket. Geen kaartje. Ze kan haast niet wachten. Wat zou het zijn? Ze hoopt niet dat het een of ander groots romantisch gebaar is. Mijn god, straks is dit de opmaat voor een aanzoek! Valentina wordt doodsbenuwd bij het idee. Ze is absoluut niet van plan ooit te trouwen.

Ze doet een stap naar achteren en staart naar het pakket. Ze weet niet zeker of ze klaar is voor wat er onder dat bruine papier zit. Ze heeft het gevoel dat het iets belangrijks is. Ze loopt de badkamer in en zet de douchekraan helemaal open. Terwijl het stomend hete wa-

ter langs haar schouders, rug, buik en dijen naar beneden klettert, doet ze haar mond open en laat ze het door haar lichaam stromen. Ze probeert haar onrust van zich af te spoelen en de blik in Theo's ogen vlak voor zijn vertrek te vergeten. Waarom willen alle mannen haar toch zo graag aan de ketting leggen? Ze hoopte dat Theo anders was. Ze geeft hem zoveel ruimte, en zelfs hij is niet tevreden. Het vervelendste vindt ze nog dat zijn uitstapjes haar beginnen te irriteren. Soms, wanneer hij op pad is, wordt ze ineens midden in de nacht wakker en vraagt ze zich af of alles wel goed met hem is. Ze kan zich er telkens nog net van weerhouden hem te sms'en. Ze hanteren de regel dat ze nooit contact zoeken als een van hen in het buitenland is. Ze heeft een hekel aan de opdringerige aard van sms'en. Het laatste wat ze wil is behoeftig zijn.

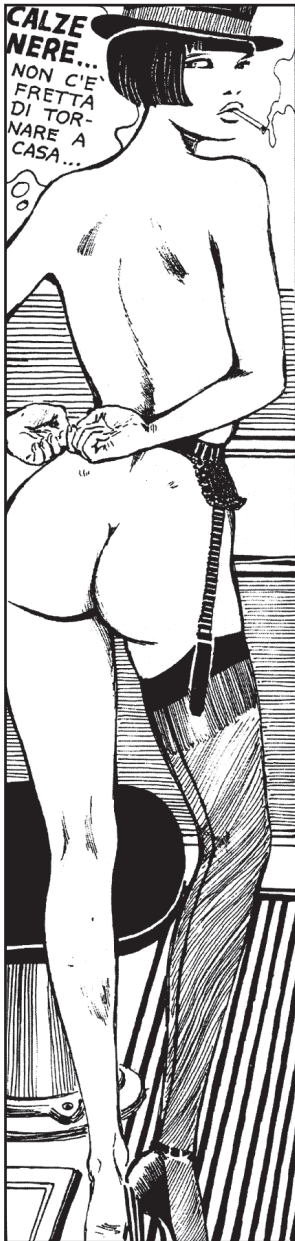
Wanneer ze haar pantykousen aantrekt, houdt ze het niet langer. Ze moet het weten. Slechts gehuld in een string, jarretelgordel en één transparante kous knijpt ze in het pak en weegt het in haar handen. Misschien is het een schilderij, of een boek. Het is in elk geval te groot voor een ring, godzijdank. Het duurt eeuwig voordat ze het strak geknoopte touwtje heeft losgemaakt. Typisch Theo. Dan scheurt ze langzaam het papier van het cadeau totdat het in snippers rond haar voeten ligt.

Ze heeft een zwart boek vast. Of nee, het is een album. Een oud album, gemaakt van een soort zwart fluweel dat zo erg is afgesleten dat het niet langer zacht en pluizig aanvoelt, maar als eenvoudige stof. Ze slaat het boek open en de sterke geur van oude rozen, zoet en muf, walmt in haar gezicht. Ze laat haar blik over het opengeslagen boek glijden en gaat verbaasd op het bed zitten. Dit is apart. Haar cadeau is een raadsel. Aan de eerste pagina zit een negatief bevestigd. Ze ziet meteen dat het oud moet zijn, omdat het groter is dan moderne negatieven en het bovendien een gelige tint heeft. Het zit vastgeplakt aan het dikke, kartonachtige papier met een piepklein snippertje plakband dat ze er makkelijk af kan trekken. Ze houdt het negatief tegen het licht, maar ze kan onmogelijk een beeld onderscheiden. Ze slaat de bladzijde om en ontdekt een tweede negatief. Dan gaat ze door naar de volgende pagina, en die daarna. Op elke

pagina vindt ze een negatief, en niets anders. Geen tekst. Geen foto's. Geen uitleg. Op een of andere onverklaarbare manier raakt ze geërgerd, en ze gooit het boek achter zich op bed. Wat is dit voor een cadeau?

Nou, in elk geval geen doorsneecadeau, Valentina.

Ze hoort Theo's stem in haar hoofd. Onbewust is ze gerustgesteld. Ze pakt het negatief dat ze uit het album heeft losgepeuterd. Dit is meer dan een cadeau, denkt ze. Dit is een spel. In haar buik voelt ze de opwinding opflakkeren. Theo speelt met haar. Hij geeft haar fragmenten van... wat? Hem, haar, het mysterie dat om hem heen hangt? Dit is leuk, en het is allesbehalve een huwelijksaanzoek of een ander overdadig romantisch gebaar. Ze legt het negatief voorzichtig op haar bureau in de slaapkamer en trekt de tweede kous aan. Ze kan niet wachten om in haar donkere kamer een afdruk te maken, en de eerste aanwijzing te ontrafelen van de puzzel van haar geliefde.

Maak kennis met de oorspronkelijke Valentina...

Het personage van Valentina in de roman van Evie Blake is geïnspireerd op de iconische figuur uit de jaren zestig die werd gecreëerd door de befaamde Italiaanse illustrator en meester van het comicgenre, GUIDO CREPAX (1933-2003).

De graphicnovelserie *Valentina* van Crepax werd beroemd om de psychedelische, dromerige verhaallijnen waarin een flinke dosis erotiek was verwerkt. Op rondreis door Europa voor haar fotografieprojecten beleefde Valentina opwindende en vaak glammoureuze, gevaarlijke en erotische avonturen te midden van de artistieke elite van de jaren zestig.

Prikkelend, stijlvol, onafhankelijk en altijd op het juiste moment op de juiste plek: Valentina werd razendsnel het symbool van het tijdperk van de vrije geest. Tot op de dag van vandaag is ze een cultfiguur gebleven in het vaderland van Crepax, Italië, en onder kunstliefhebbers van over de hele wereld.